

νόν, κοντά εις ένα άμαξοστάσιον, με μίαν μεγάλη κόκκινη πόρτα.

Τό Ταμείον τῆς Ὑγιεινῆς, ὅπερ διευθύνουσιν ὁ κ. Λούης, ὁ κ. Μακκιάς, ὁ κ. Πιλάβιος, διατηρεῖ καὶ στατιστικὴν τῶν ἐπιτυχιῶν; καὶ αἱ ἐπιτυχίαι εἶνε ἄλλοτε 35, ἄλλοτε 45 τοῖς ο]ο. Μεγαλειτέρα ἐπιτυχία ταύτης εἶνε ἀνεπίτευκτος. Στέλλει σωληνάρια εἰς Πάτρας, εἰς Κρήτην, εἰς Λαμίαν. Ἔχει πανταχόθεν εὐνοϊκώτατα ἀποτελέσματα. **Δὲν ἐμπορεῦται τὴν δαμαλίδα.** Ὅσα εἰσπράττει, οὔτε τὰ ἐξοῦδα καλύπτουν.

Λοιπὸν εἶνε βάρβαρα αὐτὰ τὰ σκευωρήματα καὶ δὲν ἔχουν διόλου τὸν τόπον των. Τὸ ἐμπόριον ἐμπόριον καὶ ἡ ἀλήθεια ἀλήθεια!

Διὰ νὰ μὴ λέγῃ ὁ *Αἰὼν* : Αὐτὰ γίνονται καὶ εἰς τὸ Παρίσι:—καὶ ἐπειδὴ πρέπει νὰ εἰσαγάγωμεν καὶ ἡμεῖς τὰ δι' ἄτμου *τραμβάδ*—καὶ μάλιστα ἡ Ἑταιρία θέλει νὰ εἰσαχθῶν ἂν ἦνε δυνατόν ἀπὸ τὰς Στήλας—καὶ μαζὶ μετὰ τὴν Ἑταιρίαν οἱ φίλοι τῆς δημοσιογράφου—σπεύδουμεν νὰ μεταδώσωμεν εἰς τὸν κ. ὑπουργὸν τῶν ἐσωτερικῶν καὶ τὸν κ. δήμαρχον καὶ τὸ κύριον δημοτικὸν συμβούλιον, ἅπαντας ἐγκρίναντας τὰ ἀνθρωποκτόνα σχέδια τῶν Βέλγων, τὰ ἐξῆς ἐκ τοῦ *Σαρβαρῆ* :

α) Τὸ δημοτικὸν συμβούλιον (τῶν Παρισίων) εἶνε ἀξιὸν λατρίας.

β) Διέταξε τὴν μελέτην ἑνὸς σχεδίου ἵπποσιδηροδρόμου δι' ἄτμου ἀπὸ τῆς Κεντρικῆς Ἀγορᾶς εἰς τὸ Λονζουμὼν.

γ) Καὶ ὁμοῦς ἐγένετο ἥδη πείρα δύο ἵπποσιδηροδρόμων.

δ) Ὁ πρῶτος, ἀναχωρῶν ἀπὸ τοῦ σταθμοῦ Μονπαρνὰς, **κατέθραυσε τὸσους ἀνθρώπους καὶ ἀμάξιας,** ὡς μετὰ ἕξ μῆνας ἠναγκάσθησαν νὰ παραιτηθῶσιν.

«Ὁ δεῦτερος, ἀπὸ τὸ Ἐτοῦλ εἰς τὸ Νεῦλλῦ, **ἔκαμε τὸσα θύματα καὶ τὸσα δυστυχήματα,** ὥστε ἡ ἀστυνομία—μ' ὄλην τὴν ἀσκησιν ἐπιρροῶν—ἠναγκάσθη νὰ τὸν ἀπαγορεύσῃ».

Καὶ Κύριος εἶδε τί δρόμοι εἶνε αὐτοὶ τῶν παρισίων προαστείων· ἐνῷ ὁ τοῦ Φαλήρου πολλάκις ἐκείθεν τῆς σιδηρᾶς γραμμῆς ἀφίνει διὰ τοῦ πεζοδρόμου χῶρον πλάτους... δακτύλων.

Ἄλλ' ὁ κ. ὑπουργὸς τῶν ἐσωτερικῶν εἶνε ὁ θεὸς Μολδχ, εἰς ὃν πρέπει νὰ προσφερόνται ἀνθρωποθυσίαι.

Ἐὰν δὲ ἐντὸς ἑνὸς ἔτους ὁ ἵπποσιδηροδρόμος ἀριθμεῖ **τέσσαρας φόνους καὶ ἰσάριθμα τραύματα,** τὸ πεπρωμένον μόνον γνωρίζει μετὰ τί αἷμα θὰ στρωθῶσιν αἱ φληρικαὶ γραμμαὶ του, ὅπως ἐστρώθησαν.

ΑΝΘΥΛΛΙΑ

Ὅστις βλέπει τὰ πάντα ρόδινα ἀφ' ἐσπέρας, τὰ βλέπει ὅλα μαῦρα τὴν πρωΐαν.

Οἱ ὀφθαλμοὶ, τὸ πνεῦμα, ἡ καρδιά δύνανται νὰ ἔχωσιν τὴν μυωπίαν των. Ὁ λόγος μας σπανίως ἔχει τοιαύτην.

Εἰς τὸν ἔρωτα τὸ ν' ἀποκτᾷ τις ὀλίγον εἶνε πολιτιμότερον ἢ ν' ἀποκτᾷ τὸ πᾶν.

Δύο πράγματα ἐκτιμᾷ τις πολὺ : ἐκεῖνο τὸ ἔποιον δὲν εἶνε ἱκανὸς νὰ φθάσῃ καὶ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἀφήνει νὰ τῷ διαφύγῃ.

— Ναι, Ἰωάννα.

Ἐκείνη ἀνεστέναζε καὶ ἔκλινε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς.

— Τὴν μητέρα σου θυμήθηκες, Ἰωάννα;

Ναι, Ἰάκωβε, τὴν μητέρα μου, ποῦ κατοικοῦσε κ' ἐκείνη σ' τὸ Βλανκοῦρ καὶ τὴν ὅποιαν δὲν ἐγνώρισα, γιατί πέθανε ὅταν μ' ἐγέννησε. Κάθε λίγο καὶ κομμάτι τὴν συλλογιέμαι. Τί ἀγάπη θὰ τῆς εἶχα ἂν ζοῦσε; Καὶ ὁμοῦς δὲν γνωρίζω τίποτε γιὰ τὴν καλὴ μου μητέρα. Τίποτε, οὔτε αὐτὸ τὸ ὄνομά τῆς ἀκούη κάθε φορὰ ποῦ ρωτῶ τὸν πατέρα μου, πάντοτε μοῦ ἀπαντᾷ μασσημένα, καμμιά φορὰ ταρασσεται καὶ αὐτὸς, καὶ μετὰ λαμβάνει εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ κλεῖ τὰ χεῖλη μου ἀπὸ φιλιὰ: καὶ πάντοτε πάσχει, γίνεται μελαγχολικὸς καὶ βλέπω τοὺς ὀφθαλμοὺς του δακρυσμένους. Ἐγὼ νοιῶθω, Ἰάκωβε, ὅτι κάτι μοῦ κρλεῖ· δὲν θέλει νὰ μοῦ τὰ πῇ ὅλα. Τί νὰ ἔκαμε ἄρᾳ γε ἡ μητέρα μου, καὶ φοβᾶται νὰ με μιλῆσῃ.

Ὁ γεροζήτοῦλας τὴν γνώρισε... καὶ θὰ τὸν ρωτήσω ὅταν τὸν ξαναἰδῶ. Ἀλλὰ θέλω νὰ μὴ συλλογίζουμαι πράγματα ποῦ σκοτιζοῦν τὸ πνεῦμά μου... Ἰάκωβε, ἦλθες νὰ δῆς τὸν πατέρα μου;

— Ναι, Ἰωάννα. Μπήκα σ' τὸ σπῆτι, καὶ σὰ δὲν μοῦ ἀπεκρίθηκε κἀνένας, νόμισα πῶς εἴσθε καὶ οἱ δρῶ σ' τὸν κῆπο. Σὲ εἶδα μονάχη καὶ εἶπα νὰ μὴ φύγω χωρὶς νὰ σέ

πῶ καλημέρα; Ποῦ νὰ ξέρω πῶς με περιμένε μιά τέτοια χαρὰ;

— Ὁ πατέρας πῆγε νὰ κάμῃ ἕνα μικρὸ περίπατο σ' τὸν ποταμὸ, ἀλλὰ ὅπου εἶνε θάλλῃ.

Ὁ νέος ἐσκυθρόπασεν αἰφνιδίως.

— Μοῦ ἔφερες σ' τὸ νοῦ μου τὴν πραγματικὴ μου θέσιν, εἶπεν. Εὐρεῖς, ὅτι γιὰ νὰ καταταχθῶ εἰς τὸ δέκατον σύνταγμα τῶν δραγόνων, ποῦ μιά ἴλη ἔχει διοικήσει ὁ νωνὸς μου, ἀναγκάσθηκα νὰ ζητήσω νὰ ἔλθῃ μιά ὥρα πρὸ γρήγορα ἢ πρόσκλησις. Λοιπὸν χθὲς τὸ βράδυ μοῦ ἦλθε τὸ φύλλον πορείας καὶ ἦλθα νὰ τοῦ πῶ τοῦ λοχαγοῦ καὶ νὰ τὸν ἀποχαιρετήσω, καθὼς καὶ σὲν, Ἰωάννα.

Ἡ νεάνις ὠχρίασε.

— Καὶ τότε ἀναχωρεῖς; τὸν ἠρώτησε μετ' ἀλλοιώτικη φωνή.

— Αὖριον.

Ἡ νεάνις ἠσθάνθη νευρικὴν ταραχὴν, ἀλλὰ κατώρθωσε νὰ συγκρατήσῃ τὴν συγκίνησίν τῆς.

— Πολὺ βιαστικὰ ἀναχωρεῖς, τοῦ εἶπεν, ἀλλὰ πρὸ παντὸς ἄλλου τὸ καθῆκον. Εἶσαι στρατιώτης, Ἰάκωβε, ἀνήκει εἰς τὴν πατρίδα· ἔχεις εὐγενῆ καρδίαν· καὶ εἶσαι ἀξιὸς νὰ τὴν ὑπηρετήσῃς. Ἄν καμμιά ἡμέρα ἐκινδύνευεν ἡ Γαλλία, θὰ ἦσους ἀπὸ τοὺς γενναϊότερους ὑπερασπιστάς τῆς. Πήγαινε, Ἰάκωβε, τοῦ εἶπε, τείνασα τὴν χεῖρα εἰς αὐτὸν, πήγαινε, καὶ ἡ Ἰωάννα θὰ σέ περιμένῃ. (ἀκολουθεῖ)